

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. H.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. srpna 2018, č. j. OAM-593/ZA-ZA11-P06-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. V jejím úvodu bez dalšího namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3

správního řádu, protože nezjistil skutkový stav v úplnosti, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nedostatečně rozvedl úvahy o důvodech napadeného rozhodnutí, ustanovení § 12 písm. a) a b), § 13, § 14a a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, protože žalobce dle svého přesvědčení splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu nebo alespoň doplňkové ochrany, žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy, jeho vycestováním by došlo k rozporu s mezinárodními závazky České republiky, žije zde s partnerkou, která je v jiném stavu, a ustanovení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť mu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.

3. V další části žaloby žalobce tato obecná konstatování podrobněji rozvedl. Jako hlavní důvod nespokojenosti s napadeným rozhodnutím opakovaně uváděl, že s ním žalovaný po podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odmítl vést pohovor k této žádosti. V tomto doplňujícím pohovoru by mohl své důvody k opakované žádosti rozvést a ujistit žalovaného o její oprávněnosti. V opakované žádosti totiž žalobce dle svého přesvědčení uvedl závažné nové důvody a skutečnosti, které ovšem žalovaný bagatelizuje.
4. Předně uvedl, že se nemá kam na Ukrajinu vrátit, protože jeho opilá matka zemřela při požáru domu, v němž na Ukrajině bydlel. Tím žalobce přišel o jediný nemovitý majetek, o bydliště a o svoji jedinou příbuznou. Dále poukázal na skutečnost, že v České republice žije ve společné domácnosti s družkou, která s ním byla v době podání žaloby 2 měsíce těhotná. V souvislosti s tím zdůraznil, že dítě má právo na svého otce a stejně tak otec má ke svému dítěti práva, ale i povinnosti.
5. Závěrem žalobce uvedl, že nadále odmítá svoji účast v ukrajinské armádě, aby se nemusel zapojit do konfliktu, ve kterém jsou účastni Ukrajinci, o kterých vzhledem ke svému původu nechce uvažovat jako o výhradních nepřátelích. Jeho postoj k odvodu do armády je tak nadále silně odmítavý a významně traumatizující. Napadené rozhodnutí podle něj bagatelizuje potíže, jímž by v zemi původu musel čelit. S obstaranými zprávami o zemi původu dle něho žalovaný pracuje selektivně, neboť vybírá pouze tvrzení popisující situaci na Ukrajině naprosto nekriticky a pozitivně.
6. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci.
8. Připomněl, že v současné době žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé. Na území České republiky vstoupil letecky z Holandska v rámci dublinského řízení. Poprvé o mezinárodní ochranu požádal dne 31. 8. 2016, správní orgán o této první žádosti rozhodl dne 18. 10. 2016 pod č. j. OAM-752/ZA-ZA11-K10-2016 tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozhodnutím dne 27. 9. 2017 pod č. j. 29 Az 46/2016-30 podanou žalobu zamítl. Proti zamítavému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud dne 29. 5. 2018 odmítl pro nepřijatelnost pod č.j. 8 Azs 259/2017-67.
9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvody jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu stále trvají, ale rozhodl se je neuvádět a v opakované žádosti doplnil

nové důvody. Žalovaný při hodnocení případu žalobce vycházel především z jeho vlastních sdělení v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl důvody své v pořadí druhé žádosti. Z jeho sdělení bylo zjištěno, že žalobce neuvedl žádnou novou azylově významnou skutečnost, která bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Za důvod své první žádosti uvedl obavu z opakovaného předvolání vojenské správy k účasti v zóně ATO a svou neochotu účastnit se bojů v rámci vnitrostátního válečného konfliktu na východě země. Jako důvod své druhé žádosti uvedl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, neboť jeho matka zemřela a rodný dům shořel a v České republice žije ve společné domácnosti s družkou, která je s ním 2 měsíce těhotná.

10. K námitce, že správní orgán vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů, žalovaný uvedl, že je
11. přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu a obavami žalobce z povolání do armády a nasazení do bojových operací na východě země se dostatečně zabýval v předchozím řízení č. j. OAM-752/ZA/ZA11-2016.
12. Pokud jde o námitku, že žalovaný nedostatečně posoudil nové skutečnosti, správní orgán odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde se tímto podrobně zabýval. Co se týká tvrzení žalobce, že se nemá kam vrátit, neboť mu shořel dům, žalovaný konstatoval, že se nejedná o relevantní skutečnost, která by mohla vést k opakovanému meritornímu posouzení žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Nové informace se netýkaly změny situace v zemi původu žalobce.
13. Ten ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu § 11a zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, dle názoru žalovaného nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pokud tuto druhou žádost posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení.
14. Žalovaný proto závěrem vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

15. V reakci na vyjádření žalovaného žalobce namítl, že dle svého přesvědčení mu měla být udělena přinejmenším doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Ukrajina podle něj zdaleka není bezpečným státem s řádně fungujícími bezpečnostními složkami. Vztahy jsou tam nadále vypjaté. Do bojů na Ukrajině žalobce nemůže vstoupit z důvodu obavy o svůj život a rovněž z důvodu svědomí. Žalobce totiž nechce bojovat ve válce, která nemá nic společného s ochranou jeho ukrajinské vlasti. Obává se možného trestního stíhání v případě nenastoupení vojenské služby. Důvodnost svých tvrzení podporoval odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu i na zprávy mezinárodních organizací zabývajících se ochranou lidských práv.

V. Jednání soudu

16. Při jednání soudu dne 30. 7. 2019 setrvali žalobce i žalovaný v podstatě na svých dosavadních vyjádřeních a postojích. K dotazu soudu žalobce uvedl, že jeho partnerka

potratila, ale po roce opět otěhotněla. V současné době je však v Rusku, kde si připravuje doklady pro návrat do České republiky.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“).
18. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
20. Dle odst. 2 téže normy je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
21. V souvislosti s uvedenou právní úpravou, která na posouzení žalobcovy opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 7. 2018 dopadá, považuje krajský soud za vhodné úvodem predestřit i některé závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní*

ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

24. Za vhodné považuje krajský soud připomenout snad ještě závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, kdy konstatoval, že „[p]ro posouzení otázky, zda se v daném případě skutečně jedná o novou skutečnost, je podstatné především srovnání důvodů obou stěžovatelových žádostí,“ a odkázal rovněž na závěry svého rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dle nichž „ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...]“.
25. Krajský soud ještě předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
26. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že pokud je o první žalobcovu žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou údaje, které o jejím osudu uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz shora) přesné a pravdivé.
27. Stejně tak pokud jde o druhou, nyní projednávanou, žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany ze dne 5. 7. 2018, je nutno dát žalovanému za pravdu v tom, že jako jediné důvody pro její podání žalobce uvedl, že v mezidobí došlo k tomu, že jeho matka zemřela a rodný dům shořel, takže se nemá kam na Ukrajinu vrátit, a že při pobytu v České republice navázal partnerský vztah, žije s družkou ve společné domácnosti a čekají spolu dítě.
28. Pokud žalovaný vyhodnotil tyto žalobcem udávané důvody jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako zcela irelevantní skutečnosti z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohou vést k opakovanému meritornímu posouzení žalobcovy žádosti, nemůže krajský soud jinak, než se s takovým závěrem plně ztotožnit. Tyto skutečnosti opravdu nemohou být způsobilé svědčit o tom, že by žalobce mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Podrobněji tento svůj závěr rozvedl žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, krajský soud na jeho závěry odkazuje.
29. Žalovaný se také v souladu se shora uvedenými judikatorními závěry neopomněl zabývat tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu je zřejmé, že za tím účelem shromáždil dostatek podkladů (Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských

právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018, Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP, Zpráva Freedom House Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018 z 22. 2. 2018, Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (16. 8. až 15. 11. 2017) ze dne 12. 12. 2017.

30. Z těchto důkazů plyne, že v zemi původu žalobce nedošlo od října 2016, kdy bylo meritorně rozhodnuto o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k takovým změnám, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu citovaného ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tyto podklady jsou aktuální i v současnosti. Pokud žalobce žalovanému naopak vytýkal, že v tomto směru nezjistil dostatečně skutkový stav věci, a na důkaz tohoto tvrzení citoval zejména v doplnění žaloby výňatky ze zpráv různých mezinárodních organizací věnujících se problematice dodržování lidských práv, nemohlo ujít pozornosti krajského soudu, že se jednalo o zprávy popisující situaci na Ukrajině zejména v letech 2015 až 2017, tedy vesměs šlo o informační zdroje starší (tedy méně aktuální) než ty, z nichž vycházel při svém rozhodování žalovaný. V současné době naopak situace na východě Ukrajiny vykazuje známky zklidnění, které se projevují např. vyhlášením příměří znesvářených stran či snahou o politické řešení tamní (byť samozřejmě stále neuspokojivé a napjaté) situace.
31. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve shodě s ním také krajský soud uzavírá, že žalobce neuvedl žádnou novu skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovně hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do ní.
32. V souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný posoudil správně opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany z 5. 7. 2018 jako nepřipustnou a řízení o ní dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
33. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, tohoto svého práva se však při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. července 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce